

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Waldemar Płóciennik

SSN Andrzej Tomczyk

Protokolant Klaudia Binienda

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **N. N. (N. N.)**

skazanego z art. 284 § 3 k.k., art. 279 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 kwietnia 2024 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie

z dnia 2 marca 2020 r., sygn. akt VIII K 1039/19,

**uchyła zaskarżony wyrok w części dotyczącej zawartego w pkt
III rozstrzygnięcia o karze łącznej i sprawę w tym zakresie
przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Warszawy–Mokotowa w
Warszawie do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

N. N. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie z dnia 2 marca 2020 r., sygn. akt VIII K 1039/19:

- I. na karę 5 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie za to, że w dniu 22 września 2019 r., w W., przywłaszczył znalezione w pojeździe, w którym wykonuje odpłatną usługę przewozu osób dla firmy B., mienie w postaci: portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 2.500 zł, dowodu osobistego, prawa jazdy i karty płatniczej Banku , wydanych dla J. R. oraz dowodu osobistego i karty płatniczej Banku , wydanych dla M. K. , czym spowodował straty w wysokości 3.500 zł, tj. za czyn z art. 284 § 3 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;
- II. na karę roku ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie za to, że w dniu 22 września 2019 r., w W. przy al. J., na terenie C., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał kradzieży z włamaniem na rachunek bankowy prowadzony przez Bank na rzecz M. K. w ten sposób, że przy użyciu uprzednio skradzionej karty płatniczej wydanej dla K. K. do prowadzonego rachunku, dokonał wypłat w terminalu zbliżeniowym na łączną kwotę 450 zł, powodując tym straty na szkodę K. K., co stanowiło wypadek mniejszej wagi, tj. za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 i § 3 k.k., Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego kary ograniczenia wolności, w ich miejsce wymierzając mu karę łączną roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie (pkt III wyroku), na poczet której zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, zaokrąglając w górę do pełnego dnia i przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada dwóm dniom kary ograniczenia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. oskarżony został zobowiązany do zapłaty na rzecz pokrzywdzonej K. K. kwoty 450 zł tytułem naprawienia wyrządzonej szkody.

Wyrok ten, wobec niezaskarżenia przez strony, uprawomocnił się z dniem 27 kwietnia 2022 r.

Prokurator Generalny wniósł na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. kasację od powyższego wyroku. Zaskarżył go w części dotyczącej zawartego pkt III rozstrzygnięcia o karze łącznej ograniczenia wolności, na korzyść skazanego.

Zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 86 § 1 k.k., poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie, obejmującej orzeczoną wobec N. N. w pkt I części dyspozycyjnej karę 5 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie oraz karę roku ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie wymierzoną w pkt II wyroku, a tym samym orzeczenie kary łącznej powyżej górnego progu ustawowego, wyznaczonego sumą podlegających łączeniu kar.

Podnosząc powyższe, Prokurator Generalny wniósł o uchylenia orzeczenia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, dlatego podlega rozpoznaniu i uwzględnieniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Orzekając w przedmiocie kary łącznej ograniczenia wolności Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie uchybił treści art. 86 § 1 k.k., stanowiącego w zdaniu pierwszym, że sąd wymierza karę łączną w granicach powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 30 lat pozbawienia wolności. Biorąc pod uwagę wymiar kar jednostkowych wymierzonych oskarżonemu za poszczególne przestępstwa w niniejszej sprawie, a więc 5 miesięcy oraz rok ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnie prac społecznych w wymiarze 30 godzin miesięcznie, sąd mógł wymierzyć karę łączną w granicach od roku i miesiąca do roku i 5 miesięcy ograniczenia wolności. Orzekając tego rodzaju karę w wymiarze roku i 6 miesięcy przekroczył zatem o miesiąc maksymalny, dopuszczalny wymiar kary, naruszając w sposób rażący art. 86 § 1 k.k.

Nie ma przy tym wątpliwości, że stwierdzone uchybienie miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, skoro skutkowało wymierzeniem kary powyżej górnego progu ustawowego, wyznaczonego sumą podlegających łączeniu kar, a więc kary, której oskarżony nie powinien ponieść.

W tej sytuacji, dzieląc zarzut i wniosek kasacji, należało uchylić zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze łącznej ograniczenia wolności i sprawę w tym zakresie przekazać Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Orzekając ponownie w przedmiocie kary łącznej, Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie, wymierzy ją w granicach określonych treścią art. 86 § 1 k.k., uwzględniając wyżej poczynione uwagi.

Dlatego Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.

[J.J.]

[ms]

Waldemar Płóciennik Eugeniusz Wildowicz Andrzej Tomczyk